

navnlige de Instruxer, der maatte være givne vor Gesandt i London med Hensyn til Forhandlingerne om Tractaten, og de Noter, der om denne Sag maatte være berede mellem denne Gesandt og den høitærede Minister. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke indseer, hvad der skulde kunne være til Hinder for at fremlægge disse Oplysninger; thi her er jo ikke Tale om at blande sig i en Sag, der er under Forhandling, men om en afsluttet Sag. Jeg maa saameget mere opfordre den høitærede Minister til at fremkomme med disse Oplysninger, som han i sine senere Foredrag jo aabenbart atter lægger den største Vægt paa, hvad der skal være vedtaget ved Londonertractaten, nemlig forstaaet paa den Raade, som han tager den, og navnlig har han talt om, at der ikke var videre at opnaae ved Underhandling om denne Tractat end det Resultat, som er meddeelt i det Kongelige Budskab; men jeg tør ikke berolige mig herved; jeg har troet, at Oplysninger om disse Forhandlinger maaskee snarere ville vise det Modsatte.

Der har her under Forhandlingerne været megen Tale om den Nødvendighed, der skulde finde Sted til at gaae ind paa det fgl. Budskab og navnlig om en Nødvendighed, som skulde være fremtraadt efter Oplysninger, der vare meddeelte i Udvalget. Jeg skal tillade mig at bemærke med Hensyn til saadan Nødvendighed, at der naturligviis i intet Tilfælde kan være Tale om nogen egentlig eller absolut Nødvendighed til at antage Budskabet; der kan kun være Tale om en Nødvendighed til at foretrække samme, i alt Fald som et mindre Onde for et større, og denne Nødvendighed kan da atter være af forskjellig Oprindelse. Der kan være den Nødvendighed, at det var Noget, som virkelig var vedtaget i Londonertractaten og de foregaaende Acter; men den Nødvendighed er jeg for mit Bedkommende overbevist om ikke er tilstede; det staaer aldeles klart for mig, at det ikke var Mening med nogen af disse Acter, ligesom Warschauerprotocollen til Londonertractaten incl., at Kongelovens Arvesølge skulde ophæves. Der var dernæst i Udvalget Tale om en anden Nødvendighed; men det var just ikke, saavidt jeg forstod saadant, den, som den ærede Rigs-

dagsmand for Kjøbenhavn Amts 1ste Valgfreds (Hall) har angivet, nemlig, at Ministeriet var bundet ved diplomatiske Forhandlinger, der vare førte om denne Sag, men den var af en anden Art. Jeg vilde nødig fremdrage, hvad der er meddeelt i Udvalget; men, da det er skeet fra den ene Side, skal jeg ogsaa anføre saameget, som jeg finder nødvendigt at anføre. Jeg har temmelig fuldstændige Oplysninger derom, og jeg kunde komme frem med adskilligt Mere, end jeg nu skal sige; men jeg har allerede tilkjendegivet i mit Votum i Betænkningen, at jeg i Almindelighed ikke ansaae det for passende at holde sig til det, der confidencielt er omtalt i Udvalget; der var især Tale om en dobbelt efter Budskabet opstaaet, eller paa følgende, Nødvendighed; for det Første en personlig Nødvendighed for Ministeriet, efterat man nu engang havde indført denne ulykkelige, jeg tør vel kalde den saaledes (Hør!), Bestemmelse i Budskabet, til at maatte holde paa den. De kunne, sagde man, nu ikke være beskjendt at tage den tilbage (B. Christensen: Det er ikke sagt!); det er omtalt saaledes i Udvalget (Nei! Nei!). Og dernæst meente man, at en anden Nødvendighed skulde være fremkommet derved, at det Tillæg, som saaledes var givet i det Kongelige Budskab, havde behaget en eller anden af Stormagterne saaledes, at den vilde holde derpaa, saa at man nu ikke igjen kunde komme bort deraf (B. Christensen: Det er heller ikke sagt!). Jo! (B. Christensen: Jeg har ikke hørt det!). Det er omtalt i Udvalget, at dette var en Nødvendighed, hvorom der især kunde være Tale. (B. Christensen: Ikke af de Grunde!). Jeg siger ikke, at Alt saaledes ligefrem er sagt af den ærede Minister selv; men det er det, der er gjort gjældende i Udvalget, hvor der, vel at mærke, var flere Medlemmer, der udenfor Udvalget confererede med Ministeriet og siden søgte at virke i Udvalget efter sige Conferencer. Det er disse Nødvendigheder, jeg har hørt tale om, og ingen af dem har efter de Oplysninger, der hidtil foreligge, været tilstrækkelige for mig. Om den virkelige Tilværelse af den ene Nødvendighed, den, som skulde være kommen fra vedkommende fremmede Magt, efterat Budskabet var forelagt og altsaa